

ROGER ZELAZNY

**SEMNU
UNICORNULUI**

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC
fiction.ro

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, pînă la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

Pentru Jadawin și Demiurgul său, fără să uităm de Kickaha.

I

Am ignorat întrebările din privirea grăjdarului când am lăsat jos oribila povară și am condus calul în grajd pentru îngrijiri. Mantia mea nu putea ascunde natura conținutului când am aruncat poalele peste umăr și m-am îndreptat spre intrarea din spate a palatului. Iadul își va cere în curînd plata.

Am ocolit zona de antrenament și am luat-o pe drumul care ducea către capătul sudic al grădinilor palatului. Priviri mai puține pe parcurs. Oricum urma să fiu remarcat, dar ar fi fost mai puțin jenant decît dacă aș fi mers prin față, unde se petrec atîtea. La naiba.

Și, din nou, la naiba. Am parte de neazuri din plin. Dar se pare că cei care au și primesc. O formă spirituală de dobîndă, bănuiesc.

Lîngă fîntîna din capătul îndepărtat al grădinii se aflau cîțiva pierde-vară. De asemenea, două gărzi treceau printre tufișurile de pe marginea potecii. Mă văzură venind, avură o discuție scurtă și priviră în cealaltă parte. Prudenți.

Eu, revenit de mai puțin de o săptămînă. Majoritatea problemelor — încă nerezolvate. Curtea din Amber, plină de suspiciune și neliniște. Acum, asta: o moarte care să pună și mai mult în pericol scurta, nefericita pre-dominie a lui Corwin întîiul: eu.

Acum era vremea să fac ceva ce trebuie făcut în clipa asta. Dar fuseseră atîtea de făcut, chiar de la bun început. Nu era ca și cum aș fi greșit din lipsă de atenție, după cum vedeam

eu lucrurile. Stabilisem prioritățile și acționasem în consecință. Acum, totuși...

Am traversat grădina, ieșind din umbră și intrând în lumina piezișă a soarelui. M-am repezit pe scara largă, în spirală. O santinelă luă poziția de drepti când am intrat în palat. Am luat-o pe scara din dos, apoi sus la etajul al doilea. Apoi al treilea.

Din dreapta, fratele meu Random ieși din apartamentul său în hol.

— Corwin! rosti, examinându-mi chipul. Ce s-a întâmplat? Te-am văzut de la balcon și...

— Înăuntru, am spus, arătându-i din ochi. Vom avea o conferință privată. Acum.

Ezită, uitându-se la povara mea.

— Hai s-o ținem la două încăperi mai încolo. Okay? Vialle e acolo.

— În regulă.

O luă înainte, deschise ușa. Am intrat într-un mic salonaș, am căutat un loc potrivit, am lăsat corpul să cadă.

Random se holbă la balot.

— Eu ce ar trebui să fac? întrebă.

— Despachetează bunătățile și aruncă o privire.

Îngenunche și desfăcu mantia. O înfășură la loc.

— Mort de-a binelea, remarcă. Care-i problema?

— Nu te-ai uitat destul de atent. Ridică-i pleoapele. Deschide-i gura și uită-te la dinți. Pipăie-i ghearele de pe dosul mâinilor. Numără-i articulațiile degetelor. Apoi să-mi spui tu care e problema.

Începu să facă toate acestea. De îndată ce îi privi mâinile se opri și încuviință.

— În regulă, zise. Îmi amintesc.

— Amintește-ți cu voce tare.

— Eram în apartamentul Florei...

— Acolo am văzut *eu* pentru prima oară o creatură ca asta, am rostit. Te urmăreau pe tine, oricum. N-am aflat niciodată de ce.

— Ai dreptate, n-am avut niciodată ocazia să-ți povestesc. N-am fost împreună prea mult. Straniu... De unde a apărut ăsta?

Am ezitat, oscilînd între a-i smulge lui povestea și a o spune pe a mea. A mea cîștigă, pentru că-mi aparținea și era foarte presantă.

Am oftat și m-am afundat într-un scaun.

— Tocmai ne-am pierdut încă un frate, am spus. Caine e mort. Am ajuns acolo un pic prea tîrziu. Această creatură — persoană — a făcut-o. Aș fi vrut-o în viață, din motive evidente. Numai că a sărit la bătaie. Nu prea am avut de ales.

Fluieră ușor, se așeză pe scaunul din fața mea.

— Înțeleg, spuse foarte moale.

I-am examinat chipul. Să fi fost acesta un zîmbet vag care pîndea să intre și să-l întâlnească pe al meu? Foarte posibil.

— Nu, am spus categoric. Dacă s-ar fi petrecut altcumva, aș fi avut grijă să aranjez ceva cu mai puține dubii privind nevinovăția mea. Ți-am povestit exact cum s-a întîmplat în realitate.

— În regulă, spuse. Unde e Caine?

— Sub un strat de țărînă, lîngă Dumbrava Unicornului.

— Poate trezi suspiciuni acolo. Celorlalți.

Am încuviințat.

— Știu. A trebuit să ascund trupul și să-l acopăr între timp. Nu puteam pur și simplu să-l aduc înapoi și să-ncep să evit întrebările. Mai ales cînd aici mă așteptau informații importante, în capul tău.

— Bine, spuse. Nu știu cît sînt de importante, dar sînt ale tale. Dar nu mă lăsa așa, hei! Cum s-a întîmplat?

— Era imediat după prînz. Mîncasem jos, în port, cu Gérard. După aceea, Benedict mă adusese prin Atuul său. Întors în apartamentele mele, am găsit un bilețel care, aparent, fusese

strecurat pe sub uşă. Mi se cerea o întâlnire privată, mai târziu după-amiază, în Dumbrava Unicornului. Era semnat „Caine“.

— Mai ai încă bileţelul?

— Da. L-am scos din buzunar şi i l-am dat. Uite.

Îl examinează şi clătină din cap.

— Nu ştiu, rosti. Ar *putea* fi scrisul lui — dacă era pe fugă — dar nu cred.

Am ridicat din umeri. Am luat înapoi bileţelul, l-am împăturit, l-am pus deoparte.

— Oricum, am încercat să-l contactez prin Atul lui, ca să nu mai plec. Dar nu primea mesajul. Bănuiesc că voia să menţină secretul locului în care se afla, dacă era atât de important. Aşa că am luat un cal şi am pornit la drum.

— Ai spus cuiva unde te duci?

— Nici vîntului. Hotărîsem să antrenez calul, aşa că am călărit într-un ritm destul de susţinut. N-am văzut cum s-au petrecut lucrurile, dar l-am văzut pe Caine la pămînt cînd am intrat în pădure. Avea gîtul tăiat şi, cîtiva paşi mai încolo, am văzut urme de luptă în tufişuri. Am alergat după creatură, am ajuns-o, m-am luptat cu ea, a trebuit s-oucid. Nu am conversat în timp ce se petreceau toate astea.

— Eşti sigur că ai ucis pe cine trebuia?

— Cît de sigur poţi fi în asemenea împrejurări. Urmele de paşi duceau spre Caine. Avea sînge proaspăt pe haine.

— Poate că era al lui.

— Mai uită-te o dată. Nici o rană. I-am frînt gîtul. Bineînţeles că mi-am amintit unde văzusem ceva asemănător, aşa că l-am adus direct la tine. Înainte însă de a-mi spune ceva, mai e un lucru — doar un argument hotărîtor. Am dat la iveală al doilea bileţel, i l-am înmînat. Creatura avea asta asupra ei. Presupun că îl luase de la Caine.

Random îl citi, dădu din cap şi mi-l înapoie.

— De la tine către Caine, cerînd să vă întâlniţi acolo. Da, înţeleg. Inutil de comentat...

— Inutil, am rostit. Și, la prima vedere, seamăna un pic cu scrisul meu...

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi ajuns tu primul acolo?

— Probabil nimic. În viață și arătînd rău — se pare că așa mă voiau. Șmecheria a fost să ne aducă acolo în ordinea potrivită, iar eu nu m-am grăbit îndeajuns ca să ratez ce s-a petrecut după aceea.

Încuviință.

— Dacă e s-o luăm după planificarea timpului, rosti, trebuie să fi fost cineva de-aici, din palat. Vreo idee?

Am chicotit și am luat o țigară. Am aprins-o și am chicotit iar.

— Eu tocmai m-am întors. Tu ai fost aici tot timpul, am spus. Cine mă urăște cel mai tare zilele astea?

— Asta e o întrebare stînjenoare, Corwin, afirmă el. Fiecare are cîte un cui împotriva ta. În mod normal, l-aș numi pe Julian. Numai că, în cazul de față, nu prea se potrivește.

— De ce nu?

— El și Caine se înțelegeau foarte bine. De ani de zile. Aveau grijă unul de altul, pierdeau vremea împreună. Prietenii la toartă. Julian e rece și meschin și la fel de dezgustător cum ți-l amintești. Dar dacă i-a plăcut de cineva, acela e Caine. Nu cred că i-ar fi făcut așa ceva, nici măcar ca să ajungă la tine. Una peste alta, în mod sigur ar fi găsit o mulțime de alte căi, dacă își dorea.

Am oftat.

— Cine urmează?

— Nu știu, chiar nu știu.

— OK. Ce reacții vezi tu la chestia asta?

— Ești pierdut, Corwin. Toți vor crede că tu ai făcut-o, indiferent ce-ai spune.

Am arătat spre cadavru. Random clătină din cap.

— Asta ar putea fi considerat un amărît pe care l-ai extras din Umbră ca să ai pe cine da vina.

— Știu, am spus. Ce caraghios, revenind în Amber așa cum am revenit, am sosit în momentul ideal de a mă situa într-o poziție avantajoasă.

— În momentul perfect, aprobă Random. Nici măcar n-a trebuit să-l ucizi pe Eric ca să obții ce ți-ai dorit. Asta a fost mîna destinului.

— Da. Totuși, nu e un secret că pentru asta am venit, și e doar o chestiune de timp înainte ca trupele mele — mercenari, înarmați cu totul special și încartiruiți aici — să declanșeze cine știe ce sentimente rele. Numai prezența unei amenințări din exterior m-a salvat pînă acum. Și apoi mai e vorba și de acțiunile pe care sînt suspectat că le-am făcut înainte de a reveni — de pildă, uciderea slujitorilor lui Benedict. Și acum, asta...

— Da, spuse Random, mi-am dat seama de îndată ce mi-ai zis. Cînd tu și cu Bleys ați atacat cu ani în urmă, Gérard și-a desfășurat o parte din flotă astfel încît să nu-ți stea în cale. Caine, pe de altă parte, a intrat în luptă cu vasele lui și te-a pus pe fugă. Acum că a murit, îmi imaginez că-l vei pune pe Gérard la comanda întregii flote.

— Păi, pe cine altcineva? El e cel mai potrivit.

— Cu toate astea...

— Cu toate astea. Corect. Dacă ar fi trebuit săucid pe cineva ca să-mi întăresc poziția, alegerea logică ar fi fost Caine. Asta e adevărul adevărat.

— Cum propui să rezolvăm asta?

— Să spunem tuturor ce s-a întîmplat și să încercăm să descoperim cine se ascunde în spatele poveștii. Ai vreo sugestie mai bună?

— Încercam să mă gîndesc cum să-ți ofer un alibi. Dar nu pare a fi o idee bună.

Am clătinat din cap.

— Tu ești prea apropiat de mine. Indiferent cît de bine facem să sune povestea, probabil că va avea efectul contrar.

— Te-ai gîndit să recunoști fapta?